

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobkyně: **Y.Z.**, nar. ■■■, státní příslušnost U., bytem ■■■, zastoupené Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, č. j. **MV-75252-3/SO-2014**,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 8. 7. 2014, č. j. MV-75252-3/SO-2014, s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-441-8/ZR-2014, jímž byl žalobkyni dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ukončen přechodný pobyt na území jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie a dle § 87f odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 1. 10. 2010 nabyl právní moci rozsudek ze dne 17. 8. 2010 Okresního soudu v České Lípě, č. j. 7 C 203/2009-24, o rozvodu manželství žalobkyně s panem L.K.. Z rozsudku vyplývá, že pan L.K. podal žalobu o rozvod manželství dne 9. 11. 2009. Na základě této skutečnosti shledal správní orgán

prvního stupně důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobkyni podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozsudku soudu o rozvodu manželství a před zahájením řízení o rozvodu manželství trvalo méně než 3 roky. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně si měla být vědoma toho, že povolení k přechodnému pobytu jí bylo uděleno z důvodu uzavřeného manželství s občanem České republiky, které bylo rozvedeno dne 17. 8. 2010, a měla tudíž již v tuto dobu přemýšlet o jiném oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalovaný se dále ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, pokud jde o dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zdůraznil, že žalobkyně přestala splňovat účel pobytu na území České republiky, za jakým jí byl pobyt umožněn.

Žalobkyně především nesouhlasí se závěrem, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Namítá, že správní orgán prvního stupně zjevně bagatelizuje skutečné dopady vydaného rozhodnutí. Žalovaný se pak § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího rodinného života nezabývá vůbec. Pokud by došlo k potvrzení ukončení přechodného pobytu žalobkyně, mělo by to dramatický dopad na pobytový status celé rodiny. Žalobkyně zdůraznila, že pobývá se synem na území České republiky od 29. 4. 2009, a tuto dobu považuje za dostačující k integraci a přijetí způsobu života v České republice. Žalobkyně je plně soběstačná po ekonomické stránce, její zdravotní stav je velice dobrý, nikdy se nedopustila žádného jednání, které by mohlo mít za následek zrušení jejího pobytového oprávnění. Žalobkyně má navíc na území České republiky vztah s panem J.F., občanem České republiky. Správní orgány se také vůbec nezabývaly aktuální situací na Ukrajině, kde je občanská válka a hrozí tedy obava o život žalobkyně i jejího syna. Žalobkyně dále tvrdí, že žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí a své rozhodnutí náležitě neodůvodnil. Žalobkyně upozorňuje na změnu zákona o pobytu cizinců zákonem č. 427/2010 Sb., který změnil § 87f odst. 2 písm. c). Žalobkyně v této souvislosti namítá, že zpětná účinnost zákona je obecně nepřípustná a výrazně zeslabuje princip důvěry občanů nebo cizinců v právo. Z výše uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a požaduje, aby bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přitom uvedl shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V písemnosti nazvané doplnění žaloby ze dne 2. 6. 2015 žalobkyně poukázala na to, že správní orgány věděly o existenci rozsudku o rozvodu manželství od října 2010. Pokud chtěly pobyt žalobkyně na území České republiky na základě této skutečnosti ukončit, měly tak učinit bezprostředně poté, co se o existenci rozsudku o rozvodu manželství dozvěděly. Pokud stát nevyvinul aktivitu k ukončení jejího pobytu v přiměřené době od splnění podmínek pro takové rozhodnutí, žalobkyně legitimně očekávala, že může na území České republiky nadále žít, a to i s ohledem na to, že zde žije také její syn.

Ve věci proběhlo dne 16. 6. 2015 ústní jednání. Žalovaný se z jednání omluvil, uvedl, že nežádá o odročení jednání, a odkázal na své písemné stanovisko k podané žalobě. Žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce zopakovala důvody, které ji k podání žaloby vedly. Požadovala provést důkaz svým účastnickým výsledkem a listinami, které přiložila k doplnění žaloby, zejména rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2015,

č. j. MV-10917-3/SO-2015, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 11. 2014, č. j. OAM-2508-5/ZR-2014, jímž byl dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců ukončen přechodný pobyt jejímu synovi. Žalobkyně tak chtěla prokázat stupeň své integrace do české společnosti a skutečnost, že zde i nadále zůstává její syn, který má přechodný pobyt.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství nebo o prohlášení manželství za neplatné; to neplatí jestliže*

1. rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie bylo rozhodnutím příslušného orgánu nebo dohodou manželů svěřeno do výchovy dítě občana Evropské unie nebo mu bylo přiznáno právo pravidelného osobního styku s dítětem občana Evropské unie pouze na území, nebo

2. před zahájením řízení o rozvodu nebo řízení o prohlášení manželství za neplatné toto manželství trvalo alespoň 3 roky a v době trvání manželství měl rodinný příslušník občana Evropské unie na území povolen pobyt nejméně 1 rok, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žalobkyně je občankou U. Dne 8. 4. 2009 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana České republiky doložila oddacím listem potvrzujícím, že dne 3. 4. 2009 uzavřela manželství s panem L.K. Žalobkyně tak splnila podmínku uvedenou v § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel. Správní orgán proto rozhodl o udělení povolení k přechodnému pobytu. Dne 17. 8. 2010 Okresní soud v České Lípě rozhodl o rozvodu manželství žalobkyně, rozsudek nabyt právní moci dne 1. 10. 2010. Z rozsudku vyplývá, že pan L.K. podal žalobu o rozvod manželství dne 9. 11. 2009.

Na základě této skutečnosti správní orgán prvního stupně shledal důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobkyně podle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, protože manželství s občanem Evropské unie zaniklo na základě pravomocného rozsudku soudu o rozvodu manželství a před zahájením řízení o rozvodu manželství trvalo méně než 3 roky. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-441-8/ZR-2014, kterým o ukončení přechodného pobytu žalobkyně rozhodl, řešil i přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zdůraznil, že rozvedené manželství bylo bezdětné, z předchozího vztahu má žalobkyně syna V., státního příslušníka U., který má na území České republiky povolen rovněž přechodný pobyt.

Žalobkyně pobývá v České republice od roku 2009, rozhodnutím o ukončení přechodného pobytu není z území České republiky vyhoštěna, může tudíž na území České republiky pobývat a vést svůj soukromý život, pokud o to požádá v souladu se zákonem o pobytu cizinců v jiném pobytovém režimu. Jiné vazby žalobkyně na území České republiky nemá, její vztah k zemi původu není narušen, neboť ji navštěvuje.

Žalobkyně zjištěný skutkový stav nerozporuje, namítá však, že se žalovaný vůbec nezabýval přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. K tomu soud konstatuje, že přes stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze tvrdit, že by žalovaný tuto otázku zcela pominul. Žalovaný se v hodnocení dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zcela zjevně ztotožnil se závěry učiněné správním orgánem prvního stupně. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek, není odkaz na závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí vyloučen. Správní orgán prvního stupně pak v daném případě přiměřenost dopadu rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně posoudil dostatečně. Konstatoval, že žalobkyně má z předchozího vztahu dospělého syna ukrajinské národnosti, který má na území České republiky rovněž povolen přechodný pobyt. Jiné rodinné ani majetkové vazby k České republice nemá, její vztah k zemi původu není narušen. Za této situace i zdejší soud nepovažuje ukončení pobytu žalobkyně dle § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců za nepřiměřené její rodinné situaci. Žalobkyně si navíc musela být vědoma, že účel, za jakým jí byl povolen přechodný pobyt na území České republiky, pominul. To, že správní orgány nebyly schopny na vzniklou situaci zareagovat okamžitě, nemohlo založit legitimní očekávání žalobkyně ohledně jejího pobytu zde. Aktuální bezpečnostní situaci na U. nebyly správní orgány v daném typu řízení oprávněny řešit. Žalobkyni nebylo uloženo správní vyhoštění, a pokud si svůj další pobyt na území České republiky upraví v souladu se zákonem o pobytu cizinců, může zde i nadále pobývat. Až v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 zákona o pobytu cizinců je policie povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné.

Pokud žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě, je třeba zdůraznit, že zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce, nikterak ovlivnit. Doba mezi podáním odvolání (15. 5. 2015) a vydáním napadeného rozhodnutí (8. 7. 2015) navíc nebyla nikterak dlouhá.

K námitce týkající se zákazu retroaktivity, není soudu zcela zřejmé, co přesně žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká, neboť zákonem č. 427/2010 Sb. se ustanovení § 87f odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců po obsahové stránce prakticky nezměnilo, jenom to již není policie, ale ministerstvo vnitra, kdo přechodný pobyt ukončuje.

Soud neprováděl důkazy navrhované žalobkyní, neboť je pro své rozhodnutí shledal nadbytečnými. Účastnickým výsledkem chtěla žalobkyně prokázat stupně své integrace do

české společnosti, skutková zjištění správních orgánů ohledně svého soukromého a rodinné života však žalobkyně v žalobě nezpochybnila a nové tvrzení o vztahu s panem ■■■■■ nijak nedoložila. Skutečnost, že její dospělý syn má v České republice přechodný pobyt, není mezi stranami sporná. Listiny, které měly prokázat, že správní orgány o rozvodu manželství žalobkyně věděly již v říjnu 2010, pak nemohly rozhodnutí soudu nijak ovlivnit.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. června 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu